

a preacher of some denomination and not as a chaplain.

My first organisation was the Depot Brigade at Camp Meade. I had a larger number in my field than a chaplain in a regiment. Yet I could not hold denominational meetings. But we were fortunate in having three camp pastors, so there was a Lutheran service held every Sunday.

There were three chaplains in the Depot Brigade. One was a representative of an extremely liberal church, theologically. We performed our work in harmony, but only by recognizing the fact stated above. His church believes in immersion and the Lord's Supper as only a memorial. The baptismal problem was settled by my baptizing those who did not want the immersion and he attended to the rest. I baptized over fifty while at Camp Meade, while his baptisms could be counted on the fingers of one hand. The communion proposition was different. Yet we worked together all right and he learned some of the distinct Lutheran usages in the administration. Moreover he admitted the desirability of these. As far as I was concerned I administered Lutheran communion: as far as the communicants were concerned, they got what they went for. The Communion set furnished me by our National Lutheran Commission was never used in these services. It was used only on this side and when I alone administered the Supper.

Yet I have had a few opportunities to function as a Lutheran chaplain. The first was at Camp Meade last Easter. Dr. Daugherty the missionary superintendent of the East Penn synod, informed us that we had a young man in the Depot Brigade whose parents, brothers and sisters were joining the new church he had started at Bristol. If the young man were at home, he would join with them. His idea was that the young man should be confirmed the same Sunday as the rest of the family. It fell to my lot to confirm him Sunday before the regular service, and in the presence of all the young man was confirmed. Then he partook of the communion. For us two it was Lutheran. I have always used the words of institution, irrespective of the nature of the service. I had to leave out our regular Confession and Absolution. But I feel that this did not invalidate it. The preliminary examination I made of the young man satisfied the test.

This was my only Lutheran function at home. While at La Courtine, the Episcopalian sold-regular Sunday communions felt the absence of their

Since they have the Confession and Absolution and believe in the real presence, I offered my service. Perhaps I was wrong ecclesiastically, yet the situation I believe justifies me. I made the services known to Lutherans and then used most of our Lutheran service. We had some pleasant services together. I used my Commission outfit in these services as in all the services I held before I went to France. Needless to say I am delighted with the set and the method of administering called forth by it, the intumiture, appeals to me.

On my way to the front to join my new regiment I spent some days in Paris. To my pleasant surprise I found our Church well represented in France, with fifteen churches in Paris. I made the acquaintance of Rev. H. Bach the leader of the church.

I administered communion several times while on the front lines. One of these occasions is worth a separate narrative.

On Nov. 20th while my regiment was doing patrol work I received orders which sent me to my present station. After being here a week I found out I was sent chiefly to minister to the Protestant German prisoners. Some one judged, from the combination of my name and

denomination, that I could speak German. That person made a big mistake for my knowledge of German is limited. Investigation showed that there were 296 Lutherans among the prisoners. They had been wondering why some one was not sent to them. But I was helpless. However I decided that there must be some likeness between the German liturgy and my own. I decided that I would try to administer communion to them the first of the year. I wrote to Rev. Bach to get me a German Liturgy if possible. He wrote back that there were none in France and he would have to send to Strassburg for one. Time passed New Year was coming and the liturgy did not arrive. I took my English liturgy to the interpreters and they said the German was practically identical with it. They volunteered to have it translated into German.

The work was finished for the first Sunday in January. I took a preliminary course in pronunciation and when the day came tried the experiment, it must be said with some fear. The service was held in the mess hall in the stockade. It was bare with the exception of an improvised altar. A row of blankets was laid before the altar, for the communicants to kneel upon. We had a suit-case organ, and so had singing. Two wooden candlesticks besides my Communion outfit comprised the altar furnishings. The cover was a blanket. In front of the altar was a folded blanket for me to kneel upon. As we had the preparatory and communion services together, I omitted parts of each to make it an harmonious service. For the confessional prayer we all knelt. I was almost afraid to ask the men to kneel on the bare ground, but my fear was unnecessary.

The matter of the tables, proper number, the approach and dismissal I left to work out myself. But the men did it in such an orderly manner that I would like some of our home congregations to have seen the service. Den Hartkornsmaengde, der skiftede Ejær i 1917, udgjorde ca. 22,800 Tdr. eller knap 6 pCt. af Landets samlede Hartkorn.

Den gennemsnitlige Salgspris

for Landejendomme uden Be-

sætning og Inventar er beregnet

til ca. 10,600 Kr. pr. Td. Hart-

korn for Gaarde og 18,100 Kr.

for Ejendomme under 1 Td.

Hartkorn. Her er der bortset

fra Salg af ubebyggede Ejendomme.

Indenfor Gaardene var, som sædvanlig, Salgsprisen pr. Td. Hartkorn højst for de mindste Brug, for Gaarde med 1—2 Tdr.

Hartk.: 13,000 Kr., 2—4 Tdr.

Hartk.: 11,100 Kr., 4—12 Tdr.

Hartk.: 9,800 Kr., over 12 Tdr.

Hartk.: 9,900 Kr.

Salgspriserne var i 1917 — som

sædvanlig i de senere Aarvæsentlig højere i Jylland end på Øerne. Gennemsnitsprisen for

Gaardhartkorn var paa Øerne

ca. 9,800 Kr. og i Jylland ca.

11,400 Kr. pr. Td.; for Husejendomme var Gennemsnitsprisen henholdsvis ca. 16,400 og 18,900 pr. Td. Hartkorn.

Den Stigning i Landejendomspriserne, der har kendtegnet de senere Aar, har fortsat sig — snarest med forøget Styrke — i 1917. Saaledes var Salgsprisen for en Td. Gaardhartkorn i 1917 over 1,000 Kr. højere end i 1916; for Hushartkorn var Prisforskellen endog henimod 1,700 Kr.

For Landet som Helhed udgjorde Gennemsnitstallene for Besætnings- og Inventarverdiens pr. Td. solgt Hartkorn i 1917: 6,400 Kr. for Huse, 5,000 Kr. for Ejendomme med 1—2 Tdr. Htk., 3,900 Kr. for Ejendomme med 2—4 Tdr. Htk., 3,300 Kr. for Ejend. m. 4—12 Tdr. Htk. og 2,600 Kr. for de største Gaarde med over 12 Tdr. Hartkorn.

Ogsaa her gør Forskellen mellem Landsdelene sig sterkt gældende. Saaledes er for 1917 Besætnings- og Inventarverdiens pr. Td. solgt Hartkorn beregnet til følgende Gennemsnitsbeløb: for Husejendomme: Øerne 4,600 Kr., Jylland 7,300 Kr., hele Landet 6,400 Kr.; for Gaarde: Øerne 2,900 Kr., Jylland 4,200 Kr., hele Landet 3,600 Kr.

Lægges Besætnings- og Inventarverdiens til de foran anførte Salgspriser for Jord og Bygninger, faas Prisen for den samlede Ejendom, som saaledes for hele Landet under et i 1917 udgjorde gennemsnitlig ca. 24,500 Kr. pr. Td. Hartkorn for Husejendomme og ca. 14,200 Kr. for Gaarde. Her er, som foran, bortset fra ubebyggede Lodder.

Som man vil se er det ret betydelige Tal, her regnes med i 1917, og man kan være sikker paa, at disse er i Stigning i 1918, hvor der i Aaretretsfsl. til 1918, hvor der i Aarets første

Godsejere, og som i øvrigt skal anbringe deres letvundne Kapitaler et Sted. Og saa købte de Godser — enkelte jo som bekendt en gros — og Nordmændene, der under Krigen aabenbarede en fremragende Forretningsdygtighed, anbragte adskillige hundrede Tusinder i dansk Jord.

Statens statistiske Departement har nu udsendt en Oversigt over Handelen med Landejendomme og Priserne paa disse i 1917, og af Beretningen skal her anføres følgende:

Efter at der i 1911—13 og først Halvdel af 1914 havde hersket stærkt Liv paa Landejendomssarbejdet, bevirke Verdenskrigens Udbrud med de deraf følgende usikre Forhold en midlertidig Standsning i den ligelige Omsetning af Landejendomme. Nedgangen vedvarede om til Midten af 1915, da der indtraaede en ny Stigning, og i Aarene 1916 og 1917 var der et langt større Antal Landejendomssalg end de nærmest foregaaende Aar, nemlig 12,621 og 12,732 mod 9,411 i 1914.

Af de i 1917 solgte 12,700 Landejendomme med mindst 1/4 Td. Hartkorn var de 5,500 Gaarde, medens Resten, 7,200 var „Husejendomme“, d. v. s. at deres Tilliggende ikke oversteg 1 Td. Hartkorn.

Den Hartkornsmaengde, der skiftede Ejær i 1917, udgjorde ca. 22,800 Tdr. eller knap 6 pCt. af Landets samlede Hartkorn.

Den gennemsnitlige Salgspris for Landejendomme uden Besætning og Inventar er beregnet til ca. 10,600 Kr. pr. Td. Hartkorn for Gaarde og 18,100 Kr. for Ejendomme under 1 Td. Hartkorn. Her er der bortset fra Salg af ubebyggede Ejendomme.

Indenfor Gaardene var, som sædvanlig, Salgsprisen pr. Td. Hartkorn højst for de mindste Brug, for Gaarde med 1—2 Tdr. Hartk.: 13,000 Kr., 2—4 Tdr. Hartk.: 11,100 Kr., 4—12 Tdr. Hartk.: 9,800 Kr., over 12 Tdr. Hartk.: 9,900 Kr.

Salgspriserne var i 1917 — som sædvanlig i de senere Aarvæsentlig højere i Jylland end på Øerne. Gennemsnitsprisen for Gaardhartkorn var paa Øerne ca. 9,800 Kr. og i Jylland ca. 11,400 Kr. pr. Td.; for Husejendomme var Gennemsnitsprisen henholdsvis ca. 16,400 og 18,900 pr. Td. Hartkorn.

Den Stigning i Landejendomspriserne, der har kendtegnet de senere Aar, har fortsat sig — snarest med forøget Styrke — i 1917. Saaledes var Salgsprisen for en Td. Gaardhartkorn i 1917 over 1,000 Kr. højere end i 1916; for Hushartkorn var Prisforskellen endog henimod 1,700 Kr.

For Landet som Helhed udgjorde Gennemsnitstallene for Besætnings- og Inventarverdiens pr. Td. solgt Hartkorn i 1917: 6,400 Kr. for Huse, 5,000 Kr. for Ejendomme med 1—2 Tdr. Htk., 3,900 Kr. for Ejendomme med 2—4 Tdr. Htk., 3,300 Kr. for Ejend. m. 4—12 Tdr. Htk. og 2,600 Kr. for de største Gaarde med over 12 Tdr. Hartkorn.

Ogsaa her gør Forskellen mellem Landsdelene sig sterkt gældende. Saaledes er for 1917 Besætnings- og Inventarverdiens pr. Td. solgt Hartkorn beregnet til følgende Gennemsnitsbeløb: for Husejendomme: Øerne 4,600 Kr., Jylland 7,300 Kr., hele Landet 6,400 Kr.; for Gaarde: Øerne 2,900 Kr., Jylland 4,200 Kr., hele Landet 3,600 Kr.

Lægges Besætnings- og Inventarverdiens til de foran anførte Salgspriser for Jord og Bygninger, faas Prisen for den samlede Ejendom, som saaledes for hele Landet under et i 1917 udgjorde gennemsnitlig ca. 24,500 Kr. pr. Td. Hartkorn for Husejendomme og ca. 14,200 Kr. for Gaarde. Her er, som foran, bortset fra ubebyggede Lodder.

Som man vil se er det ret betydelige Tal, her regnes med i 1917, og man kan være sikker paa, at disse er i Stigning i 1918, hvor der i Aaretretsfsl. til 1918, hvor der i Aarets første

Maaned har fundet 11,400 Salg Sted!

Et finsk Oplysningsbureau.

Et finsk Oplysningsbureau er oprettet i København af den finske Regering. Bureauet, der virker uafhængigt af Landets diplomatiske Repræsentation, har til Formaal at fremme Forbindelsen mellem de skandinaviske Lande og Finland.

Bureauet vil i Danmark, Norge og Sverige udbrede Kendskab til finske politiske og kulturelle Forhold og samtidig oplyse det finske Folk om tilsvarende Forhold i de skandinaviske Lande og saaledes søge at styrke den Samfølelse mellem disse og Finland, som er en naturlig Følge af Landenes geografiske Beliggenhed, deres Historie og deres mange fælles aandelige og økonomiske Interesser.

Med dette Formaal for Øje stiller Bureauet sig til Disposition for de offentlige Myndigheder, for Pressen, for Institutioner og Private med Oplysninger af enhver Art vedrørende Finland og finske Forhold saavel i litteratur som i personlig Form.

Som Chef for „Finsk Oplysningsbureauet i København“ har den finske Regering ansat Professor ved Helsingfors' Universitet, Werner Søderhjelm, som til Medarbejdere har: Dr. phil. Henning Søderhjelm og Redaktør Anthon Maaløe.

Den „spanske.“

Just som man troede, at den modbydelige Pest, der raser i Hovedstaden — og nu ogsaa i en omfattende Grad i Provinser — var ved at ophøre, kommer der Meddelelse fra Stadsrågen om, at den efter er i Tilgængende. Hvorvidt dette sørgetilige Faktum skyldes Jule- og Nyårsaarsgernes Sammenhobning af Mennesker, maaske de fremmede Soldaters Besøg her, eller om den har dybere og mindre tilfældige Aarsager, aner Myndighederne naturligvis ikke — man nøjes med at konstaterer Fakta og saa at strenge sig an til den yderste Grænse for at bekæmpe den lumske, usynlige og ukendte Fjende.

I Juli Maaned, da Sygdommen dukkede op, naaede den Højden i den sidste Uge af bemeldte Maaned, nemlig 8000 Tilfælde, hvorefter Tallen dalede i de følgende Maaneder. I Oktober tog den saa efter fat og i den Maaned næstsidste Uge anmeldtes der over 14,000 Tilfælde; efter at have passeret denne Zenith faldt Tallen paa Patienterne i Hovedstaden saa solidt, at man troede den hellige Grav vel forvaret og aabnede atter for Skoler og Forlystelsesstæblishemer. Og saa, nu i Januar, tager Epidemien paany kraftigt fat.

I Aarets første Uge blev der i København anmeldt ca. 3,700 nye Tilfælde mod godt 2,300 Ugen forud, altsaa en klækkelig Stigning — paa over 1,300 Tilfælde!

Paa Hospitalerne blev 232 Patienter indlagt, og der døde 57 Personer.

De angrebne var væsentligst i Alderen 15—65 Aar, nemlig 2,600 Personer; over 65 Aar angrebes kun 36, fra 5—14 Aar 781, fra 1—5 257 og under 1 Aar kun 19.

Selvfølgelig har Læger og Bakteriologer arbejdet Dag og Nat, de første med de syges Pleje, de sidste med Forsøg paa at finde Bacillen, der formentlig overfører Smitten. Direktøren for Serumsinstitutet, Dr. Thorv. Madsen har udsendt et interessant Værk, bygget paa de Iagttagelser og Erfaringer, man har gjort under Epidemien, og hvorefter Forholdet skulle være det, at Sygdommen dukker op med ea. 30 Aars Mellemrum og først kan slaa rigtig Rod i Befolkningen, naar en ny Slægt er vokset op, der ikke har haft Sygdommen og derfor er modtagelig for Smitten; heri skulde Forklaringen da ogsaa ligge paa, at de, der

Ikke billige Bøger

men

BØGER BILLIGT.

I disse merkelige Tider, da altting er dyrt, og Prisforhøjelser hører til Dagens Orden, kan det maaske virke velgørende for en Gangs Skyld at se noget om Prisnedstætter.

Følgende Bøger sælges, saa langt nærværende Forsyning rækker, til vedføjede meget lave Priser. Men da vi af adskillige Ting kun har enkelte eller faa Eksemplarer, bedes man saavidt muligt — især naar Penge følger med Orden — at opgive „second choice“.

De fleste af de Bøger, der her tilbydes, er mere eller mindre hyldeslids eller falmet, men de er i alle Tilfælde hele og ordentlige.

Paa enhver Orden, der beløber sig til \$5.00 eller mere, tilstaaas 10% Rabat. Overstiger Orden \$10.00, maa man fradrage 15% fra Summen af de nedsatte Priser.

En glimrende Anledning for Biblioteker og Læseforeninger.

2. En gammeldags Pige.	Fortælling af Louise M. Alcott.	350 Sider. Indbundet	50
3. Martyrer i den lutherske Kirke.	224 Sider, indb...	25	
4. Evangeli Harmoni.	Ylvisaker. Indb.	40	
5. En Eventyrkranz.	Af Helene Nyblom. 160 Sider, kartonneret	25	
6. Forborgen Kraft.	Af Moody. Indb.	25	
7. Under vilde Roser.	Skotsk Fortælling af Ian Maclaren. Indb.	50	
8. Breve til mine Børn fra det hellige Land.	Karton.	20	
9. Pr			